

Hrvatov in Srbov k skupnemu posvetovanju o zahtevi, da se mora ustanoviti vseučilišče za Jugoslovane. Navzoči so bili na Dunaju bivajoči poslanci: Povše, dr. Ivčević, dr. Ploj, Bianchini, Zafron, dr. Kvekič (Srb), Robič, Žitnik, Žičkar, Spinčič, dr. Ferri, dr. Tavčar, Plantan, Vuković in Gabršček. Sklenilo se je, da se v prihodnji seji: 11. novembra vložijo nujni predlog za ustanovitev vseučilišča. Obľubili so nam v tej zadevi podporo tudi Čehi in Rusini. — V narodnih rečeh moramo Jugoslovani postopati solidarno.

Deželnozborske volitve v Istriji. Na slovanski in italijanski strani se že pripravljajo za nove volitve v deželni zbor. Italijani so za te volitve izdali povelje, da treba ob teh volitvah hrvatsko-slovensko stranko popolnoma vreči ob tla. Slovani bi se sicer ne bali bližajočih se volitev, ko bi le vlada bila nepristranska in ne podpirala Italijanov. Sedaj pa smejo Italijani storiti, kar hočejo, a vlada gleda skozi prste. Jugoslovanski poslanci bodo morali paziti na te volitve ter vsako krivico naznaniti na višjem mestu.

Rajske razmere v Prusiji. Pri nas se nahajajo Nemci, ki vsaki dan parkrat na ta namen vzdihnejo, da bi bili že kmalu pod prusko vlado. Kako prijetno pa bo pod pruskim žezlom za Slovence, razvidi se iz sledečega. Prusi na vsaki mogoči način preganjajo Poljake na Pruskem. Zdaj jim že tudi poljski naslovi na pismih niso več všeč. Vsako pismo, ki ima le jedno poljsko besedo v naslovu, pošlje se na takozvani prevajalni urad. Tam se pismo par dni podrži in mogoče tudi odpre. S takim ravnanjem hočejo Poljake prisiliti, da bi se ne posluževali več svojega materinega jezika. Turki ne bi mogli bolj grdo in podlo ravnati, nego ravnaajo Prusi proti Slovanom. Zato pa bodo avstrijski Slovani vedno stali na straži, da kje naši Prusaki in nemčurji ne izdajo Avstrije Prusom.

Li-Hung-Čang umrl. Kitajski podkralj in posredovalec mej velevladmi in kitajskim dvorom Li-Hung-Čang je umrl dne 7. t. m. Li-Hung-Čang je bil drugi najbogatejši človek na svetu; premogel je za 1600 milijonov gl. premoženja.

Vojska v Južni Afriki. O kaki večji bitki v Južni Afriki te dni ni bilo slišati. Tem več poročil pa prihaja iz Angleškega, da ondi z bojaznijo gledajo v bodočnost. Mogoče je, da se nazadnje vojska še le za Angleže neugodno konča. In če tudi ne, vendar je Anglija s to vojsko na vsaki način mnogo izgubila. Izgubila je svoj ugled, izgubila je milijone in milijone in izgubila je

naslanjal na izpoved Patrikovo. Vsa barva mu je šinila iz obličja, ko je javni tožitelj porotnike opomnil, naj se ne dajo preslepiti od duhovniške obleke in zatrjevanja nedolžnosti od strani zatoženčeve. Trdovratno molčanje obdolženega in naenkratno odpotovanje, to da mu je gotovo dokaz za krivdo obdolženega, dasiravno je začetkom sam dvomil nad njegovo krivdo.

Vsem prisotnikom je skoraj od radovednosti zastala sapa v prsih, ko je sodnik svoj govor končal z besedami: Prosim gospe porotnike, naj nad zatožencem besedo »kriv« in sicer brez polajšalnih okoliščin izrečejo, in zahtevam za Pavla Karnerja, dozdajšnega bolniškega duhovnika pri stolnici sv. Petra v Baltimoru, zaradi tatvine: 10 let prisilne delavnice in oduzemu državljskih pravic na pet naslednjih let.

Zatekli »oh« se je slišal kakor iz enih ust od čudečih se navzočnikov. Iz sobe za priče pa se je razlegalo tiho in težko pridržano vzdihovanje; prišlo je iz prsi uboge sestre, ki je morala izpovedati, kar je vedela, ali s čutom bridkega gorja. Oh, tudi njena izpoved je prišla kot člen v verigo dokazov, katero je tožnik koval za ubogega mašnika. Patrikovo oko pa je počivalo na visoki postavi Karnerjevi. Ta je sedel s sklenjenimi rokami, glava mu je visela na prsih: podoba

nestevilno svojih vojakov. Vse bi Anglija najbrž rada žrtvovala, samo izguba ugleda med drugimi narodi jo največ boli. Ona bi morda danes rada dala Burom samostojnost in morda celo Kaplandijo po vrhu, samo da bi rešila svoj ugled, a to je nemogoče. Tudi če bi sedaj premagala Bure, ostala bi jej sramota, da se je ponosna Anglija morala nad dve leti bojevati proti malemu burskemu narodu. — Bojevanje Burom se bo sedaj začelo zopet z novo silo. V Južni Afriki je bila namreč sedaj zima in vsled tega je vladalo pomanjkanje krme. Bojevanje Burom pa potrebuje med vsem vode in krme. Toda neugodna letna doba je sedaj minola. Padati je začelo deževje in trava zeleneti. Rasti pa je začelo tudi Burom novo upanje.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Za vseučilišče v Ljubljani vlada po vsem Slovenskem veliko navdušenje. Na Kranjskem so začele že občine, politična društva, bralna društva, posojilna društva pridno pošiljati na Dunaj zahteve za slovensko vseučilišče. Na vprašanje, kako bi naša županstva, oziroma društva sestavila zahteve za vseučilišče, podajemo naslednji obrazec: »Visoko c. kr. ministerstvo za uk in bogočastje! Odbor občine (društva) je v svoji seji dne izrekel soglasno prepričanje, da je ustanovitev vseučilišča v Ljubljani za Slovence in tudi druge narode na jugu Avstrije živa potreba, in je zategadelj sklenil prositi visoko c. kr. vlado, da čim preje izposluje takšno vseučilišče. Ta sklep si usoja predložiti v najblagohotnejše uvaževanje udano podpisano županstvo (društvo). Županstvo (društvo) v (Pečat. Podpisi). Prošnja se naj pošlje našim poslanecem, ki jo bodo izročili visoki vladi. Naslov za poslance, ki zadostuje, se glasi: »Blagorodni gospod N. N., državni poslanec. Dunaj. Državni zbor.« Štajerski Slovenci, pokažimo z mnogobrojnimi prošnjami, da vemo ceniti visoko vrednost vseučilišča za narodno prósve-to!

Občinski odbor občine Griže sklenil je v svoji seji dne 11. novembra t. l., da se takoj vložijo prošnja za ustanovitev vseučilišča v Ljubljani. Ta prošnja odposlala se je takoj državnemu poslancu Berkusu. Slovenske občine, posnemajte občino Griže!

Ljubitelj mladine toplo priporočamo naslednjo knjižico: »Nedolžnim srcem«.

tihe, potrpežljive udanosti, žrtva svojih dolžnosti.

Zastonj si je mladi bankir klical vse okoliščine pri smrti svojega očeta v spomin, da bi obdolženje opravičil v svoji vesti. Zakaj vender ni mogel sedaj notranjega glasu umiriti, ki mu je govoril: To je le goljufija in slepota, kar se tu godi, in prazni navideznosti se žrtvuje celo človeško življenje. Že je hotel vstati, da bi pokazal svoj dvom na krivdi Karnerjevi; ali v istem trenutku se je vzdignil zagovornik; gospod Karner sam je že opustil upanje na zagovornišstvo. Kaj bi mu tudi koristil zagovornik, ko je tudi temu moral vse zamolčati. Zato so zatožencu zagovornika od sodišča samega postavili, in isti je začel sedaj svoj govor:

(Dalje sledi.)

Smešničar.

Prijatelj: »Zakaj nisi bil tudi ti v nedeljo v Slovenjem gradu; lahko bi videl in slišal kako so tu rjuli vodniki tulečih trop: »Heeej!« »Heeej!« Vsi smo mislili, da gonijo sejmarji govedo iz sejma domov, a prepričali smo se, da so prišli le za nekaj ur k nam nemški miheljni v cilindrih in škornjih.«

Pesmi s slikami. Zbral Anton Kržič. Založilo društvo »Pripraviški Dom« v Ljubljani. Cena 1 K 20 v. Čisti dobiček je namenjen »Pripraviškemu Domu«.

V Gočovi pri Mariboru se je izvolil županom mož, od katerega pričakujemo, da bo opravljal svoj posel v narodnem, slovenskem duhu. G. »sekreterju« menda ta izvolitev ne bode po volji, a naj se tolaži, da se v bodoče sploh ne bo več ravnalo po njegovi glavi. Narodna odločnost in zavednost se je začela tudi v naši občini vzbujati.

V Hajdini pri Ptuj so našli pretekli teden v gozdu ob cesti v grmovju žensko truplo, ki je po izpovedbi zdravnikov ležalo ondi že kakih 6 mesecev. Ker je bilo truplo že močno segnito, se ni moglo dognati, je li to nesreča, ali hudobija ali zločin. Tudi se ne ve, kdo in od kod je dotična ženska.

Pri Sv. Benediktu v Slov. goricah se je blagoslovilo ono nedeljo novo šolsko poslopje. Blagoslovil ga je č. g. dekan Jurčič iz Št. Lenarta. Navzoča sta bila domača duhovnika, domače in sosedno učiteljstvo, okrajni nadzornik dr. Bezjak, načelnik krajnega šolskega sveta, šolarji in precejšnje število ljudstva. Pri Sv. Benediktu bo odslej petrazredna šola kakor je že pri Sv. Antonu in Lenartu; pri Sv. Rupertu in Juriju pa bo prihodnje leto, pri Sv. Trojici bo mesto tri-, štirirazredna šola.

Sv. Anton v Slov. gor. Dne 12. sept. t. l. je umrla tukaj blaga žena gosp. Jurija Čeh-a, veleposestnika v Andrencih. Začela je bolehati vsled žalosti, katero ji je povzročila prerana smrt omožene hčerke. Pokojnica je bila vzgledna mati, dobra gospodinja in vrla katoličanka, katera je tudi vzgojila pridne in poštene otroke. Kako priljubljena je bila pri sosedih in znancih, to je pokazal spreved, ki je bil v nedeljo, 15. sept. Vdeležilo se ga je čez 500 ljudi, kateri so spremljali pokojnico na zadnjem potu k večnemu počitku. Počivaj v miru, dokler se ne vidimo nad zvezdami.

Od Sv. Barbare pri Mariboru nam poročajo, da ondotno prebivalstvo žaluje za prvim cerkvenim ključarjem, Anton Bela, ki je dne 20. m. m. po 8-dnevni bolezni mirno v Bogu zaspal. Star je bil 59 let. Vse življenje je večinoma deloval za občne potrebe. Bil je nad 12 let župan v Koreni, čez 34 let cerkveni ključar, zvesti od bralnega društva in iz davnih časov naročnik »Slov. Gosp.« On je bil edini vedno prvi volilec slovenskih poslancev in je spreobrnil marsikaterega polovičarja — nemškutarja, v narodnjaka, katerih tukaj zelo pogrešamo. On je bil eden taistih, ki je skrbel za cerkveno lepšavo o priliki sv. birme, raznih procesij itd. Pri stavbi župnišča je on največ deloval in mu gre velika hvala za njegov trud. Bog mu poplačaj njegovo izvrstno življenje z veseljem v nebesih. Ostavil je ženo s 5 odraslimi otroci.

Vlak skočil s tira. Na progi Celje-Store je 8. t. m. ob 10. uri zvečer skočil s tira tovarni vlak. Skočilo je s tira pet voz in sta se s tem oba železniška tira zaprla. Ob 2. uri po noči se je posrečilo, napraviti levi tir prost. Brzovlaki so imeli radi tega zamudo.

Umrla je dne 31. oktobra t. l. pri Sv. Tomažu Marjeta Caf, mati gosp. župnika in dekana, v 87. letu svoje starosti. Pri pogrebu na vernih duš dan je bilo 10 veleč. duhovnikov. Blaga mati se priporoča v pobožno molitvo in spomin.

Iz Lepenja vasi pri Mozirju nam pošiljajo cvetočo vijolico in cvetoč zimzelen, ki sta se našla na prostem. Pristavljajo še, da tudi teloh kaže na prisojnih krajih svoje rudeče-bele glavice. To je pač izredno za mesec vernih duš! Martinova gos med cvetjem!

Duhovniške vesti. Umrl je dne 11. t. m. č. g. Pavel Hrovat, župnik v Št. Petru v Savinjski dolini. Pogreb je bil danes ob 10. uri predpoldan. Njegovi blagi duši svetila

Slovenščina ali nemščina?

Največja zaslepljenost naših nemčurjev in žalibog tudi nekaterih Slovencev je ta, da si mislijo, le v nemščini je zveličanje. Mislijo si, če le zna nemščino, potem ima že vsega dovolj. A tega ne vidijo ali nočejo videti, da imajo Nemci ravno toliko ubogih ljudi, kakor jih imajo Slovenci. Ko bi nemščina sama toliko osrečevala, tedaj bi morali Nemci sami bogataši biti. No, temu pa ni tako! Sicer pa nam ni treba tako daleč gledati, koliko nam nemščina koristi, o tem se lahko doma prepričamo. V vsakem kraju se nahajajo kmetje, rokodelci itd., kateri so zmožni nemščine, kateri so pa velikokrat slabši gospodarji od onih, ki nemščine niso zmožni. To vse dokazuje, da od nemščine same niti najmanjšega dobička pričakovati ni. Dobitek nam prinaša le strokovna izobrazba, to je, če se kdo za svoj stan dobro in temeljito izobrazi. Za to izobrazbo nam pa nemščina le vedno škoduje. V vseh naših strokovnih šolah se namreč šopiri nemščina. Za to se mora dandanes deček, ki se hoče strokovno izobraziti, leta in leta z nemščino ubijati, predno pride do pouka, s katerim bi moral pravzaprav že od začetka začeti. Na ta način jih večinoma veselje do učenja zgubi, predno se začne pravi pouk. Je že prav, mi se hočemo tudi nemščine priučiti, ker s tem nadkriljujemo Nemce, toda nemški pouk mora biti tako urejen, da se vsak nemščine počasi zraven strokovnih predmetov z lahkoto nauči. Učni jezik pa mora biti povsod slovenski.

Česki narod je najbolj bogat v Avstriji, in zakaj? Ker ima primerno največ strokovnih šol urejenih v svojem jeziku; nam pa tega manjka, za to se dogaja, da še sedaj naš denar odnašajo ptujci.

Čehi bodo tudi letos dobili od države celo vrsto strokovnih šol. Kaj pa je z nami, bodo li nam naši poslanci vsaj eno slovensko kmetijsko, obrtno ali trgovsko šolo za Spodnjo Štajersko pridobili? Take šole so nam štajerskim Slovencom tako potrebne, kakor ribi voda. Toraj ne nemščina, temveč le strokovne šole s slovenskim učnim jezikom nam bodo gmotno pomagale. Zato pa našim poslancem na srce polagamo, da nam kmalu vsaj eno strokovnih šol pridobijo.

Dopisi.

Sv. Vid niže Ptuja: (Občinske stvar.) Malokedaj, ali bolje rečeno, nikdar se od nas nič ne sliši v vašem cenj. listu. Zato pa vam danes naznanjam, kaj da z nami tukaj dela naš gospod občinski predstavnik Schoschteritsch. V nedeljo, dne 26. oktobra je bilo pri cerkvi oznanjeno, da je odložil dosednji mrtvaški ogleda svojo službo, in da se je na to mesto postavil gospod Jakob Illovšek v Sv. Vidu, in da se mora zanaprej plačati za vsak pregled 2 K.

Dosedaj se je pobiralo samo eno krono, od sedaj naenkrat pa se bo moralo dajati po dve kroni. To zvišanje bo jako hudo zadelo uboge farane, posebno pa viničarje. Ali g. Šosterič, vi nič ne premislite, da ubogi ne more toliko plačati, posebno v sedanjih slabih časih. Saj bi se lahko namestil tudi cenejši ogleda, saj bi mnogi tudi sposobni moške radi to službo prevzeli. Zato pa, predragi davkoplačevalci občine Pobreš, občinske volitve imate pred vratmi, sveta vaša dolžnost naj bode, da si pridobite drugega predstojnika, ki bo imel srce za ubogega trpina, in kateri bode zastopal vaše koristi. Pri zadnjih volitvah ste pokazali, da ste junaki, torej tudi sedaj na noge. Daj vam Bog srečo! Več kmetov.

Iz Slovenskih goric. (Premišljevanje.) Dne 5. oktobra t. l. je ptujski advokat Ambrožič na vsenemškem shodu v Mariboru izrekel te-le besede: »Dobrega nemškega duha je slovenski pisan »Štajerc«. Slovenski kmet, ali si res slep, da ne vidiš, kaj je v teh besedah? Kratko pomenijo te besede: »Štajerc« deluje za Nemce proti

Slovencem v škodo Slovencev. Glej! In na ravno tistem shodu so sklenili Nemci na vse kriplice delati na to, da se pokupujejo slovenska posestva na slovenskem Štajerskem ter se na njih naselijo Nemci. Slovenski kmet, ali ti ni ljuba in draga domača gruda, domača zemlja, očetova hiša? Ali je to tvoj prijatelj, ki te hoče pogosti iz rodne zemlje, čez domači prag? Tudi so sklenili Nemci takrat, da se morajo vse ljudske šole ponemčiti. Slovenski kmet, oče, mati! Ali niso vaši ljubi otroci vaš največji, najdražji zaklad? Glejte, in ta najdražji zaklad, vaše otroke, vam hočejo Nemci potujčiti v nemških šolah, oslabiti v njih srcih sveto vero, ki ste jo vi njim prvi zasadili v nežna srca, da se bodo potem sramovali svete katoliške vere — pa tudi vas! Ali so taki ljudje vaši prijatelji? In glejte, zastopnik teh ljudi in izvrševalec njihovih sklepov je ravno »Štajerc«. Kdo so namreč ti ljudje, ki so take sklepe delali? Ali jih ne poznate? Ptujski pek Ornik, ptujski advokat Ambrožič itd. Ti so imeli na tistem shodu prvo besedo. To so pa največji prijatelji »Štajerca«! Ali še zdaj ne spoznaš »Štajerca«, volka v ovčji obleki? Kako dolgo še, slovenski kmet, boš redil gada na svojih prsih? Tako dolgo, da te bo smrtno piknil! Takrat boš spoznal, a prepozno!

Od Sv. Tomaža pri Ormožu. Klic do naših rodoljubov! Cenjeni tomaževski rodoljubi, ustanovite nam zopet bralno društvo! Zelo veselo je slišati, kako se prebujajo naši slovenski mladeniči, posebno po Slovenskih goricah, le pri nas je vse tiho. Kaj je temu krivo? Gotovo to, ker nimamo bralnega društva. Če pogledamo okrog, je gotovo tam največ zavednosti med mladino, kjer so bralna društva zelo razvita. Skoro vse večje župnije v Slovenskih goricah imajo bralna društva, le mi smo v tem oziru tako brezbrizni, da ne zastopimo z združenimi močmi pota »ptujskemu kresalu«, ki tudi v našem kraju trobi svoj evangelij. Res, da je že bralno društvo bilo, pa je zaspalo. Ali naj nas to potem odvrne od narodnega dela? Ne, posebno sedaj ne, ko hočejo naši sovražniki, kakor so izjavili v Mariboru in Radgoni, vse svoje sile napeti, da potujčijo nas. Sedaj bodo bralna društva (pa mislim delavna bralna društva, a ne dremajoča) močni stebri, ki bodo na vso moč ovirali delovanje nasprotnikov slovenskih. Tudi mi si postavimo tak steber! Kam bomo prisli, ako se bodo brezumni časniki pri nas tako množili kakor sedaj. Res je še dobrih časnikov dosti, pa kaj, ker vsak slabega raje v roko prime kakor dobrega. Drugodi kličejo mladeniči: mi gremo naprej. Ali tudi mi Tomaževčani gremo naprej, alibomo še le kedaj začeli za drugimi iti? Novo stoletje je, nastopimo že v začetku pot slovenske zavednosti in potem gotovo ne bomo zaostali. Naj se vendar še pred novim letom ustanovi koristno bralno društvo, to bode že lepo dejanje naše zavednosti! Rodoljubi naši, naprej! Z združenimi močmi! Tega hrepeneče pričakuje

Tomaževski mladenič.

Iz Kaniže pri Ptuj. (Kdo je urednik »Štajerca«?) »Štajerc« se je bahal, da je bil njegov urednik na shodu Nemcev v Mariboru, da je tam slovenske kmete branil, ko jih je poslanec mesta Ptuj, dr. Wolfhard baje v svojem govoru napadal. Zakaj pa g. Ornik ni storil svoje dolžnosti kot predsednik zbora? Ker je kot odgovorni urednik tiskan na »Štajercu« Josip Pauko, hotel sem izvedeti, kdo je ta mož in če je res bil na nemškem shodu v Mariboru. Iskal sem zastoj. Reklo se mi je, da Josip Pauko ni urednik, da za to niti ni zmožen; da Pauko list le raznaša, urednik pa da je neki plemeniti Kalhberg! Sedaj pa sem bil razveden, kdo da je ta »plemeniti gospod«. Reklo se mi je, da to ni niti kmet, niti pek, ampak da je penzioniran c. kr. poštni uradnik, kateri je prišel v Ptuj, da izdaja in ureduje »Pettauer Zeitung«, da mož niti slovenski ne zna. Penzioniran

uradnik pa je res velika dobrota za kmeta! Koliko neki stanejo državo vsako leto razni penzionisti? Če je uradnik ali vojak za delo nezmožen, gre v pokoj in dobiva pokojnino od države. Naj mu bode! Vprašamo pa, ali je »plemenitaš Kalhberg« potreben pokojnine, ko je vendar še zmožen delati? Da je za delo sposoben, je najboljši dokaz to, da v Ptuj izdaja in ureduje dva časnika! Kak dobrotnik kmeta je tedaj penzionist Kalhberg? Če so vsi penzionisti v naši državi dobrotniki kmeta, potem je tudi on, sicer pa ne.

Cirkovce na Dravskem polju. (Drznost nasprotnikov.) »Štajerc« ali giftna krota iz Ptuja se šopiri v svoji številki z dne 3. novembra, da so dobile Cirkovce na Dravskem polju poštni nabiralnik z zaklenjeno pošto torbo ter pravi, da ne bodejo mogli več nasprotniki »Štajerca« iz poštne torbe krasti, kakor so ga dozdaj. Naj nam pa to revče pove, kedaj je že kdo to zamazano cunjio iz poštne torbe ukral, ker pošten človek si še namreč s tem listom noče svojih rok umazati, ne pa da bi ga še hodil krast iz torbe. Res je, da je še nekaj zaslepljenih, ki še ne poznajo »volka v ovčji obleki«, pa sčasom bodo že tudi spoznali namen te giftne krote. Dalje se repenči dopisun, da bodo dobile Cirkovce žandarstvo postajo s štirimi orožniki. Dobro, a mi želimo, da bi pazili na to giftno kroto, da bi ne lazila po Dravskem polju in s svojimi priliznjenimi besedami vabila ubogega kmeta na lim. — Saj že pregovor pravi: »Poznaš mačko, ki od spredaj liže, odzadaj pa praska«, ta mačka je pred časom rojeni »Nebodigatreba«. Priporočil bodem tega kosmatinca tudi Brivcu v Trst, naj ga malo obrije njegovih grdi kosmatin. Dopisniku onega dopisa pa rečem, da ako bi samo »Štajerc« pristal k njemu zahajali, bi mu že davno bilo odklenkalo, kakor bo sčasoma »Štajercu«. Bog daj norcem pamet, »Štajercu« pa srečen rakov pot!

Cirkovski fant.

Iz Družmirja pri Šoštanj. (Kaj čitamo?) Cenjeni »Slov. Gospodar«, blagovolj natisniti med svoje cenjene dopise tudi iz naše vasi par vrstic. Z veseljem pričakujemo vsaki teden tvojega prihoda, ker iz tebe izvemo vsakokrat raznih novic in dopisov iz vseh mogočih krajev. Le iz Družmirja se redko ali celo nič ne čita v tvojem listu. In kaj je temu krivo, premišlujem že dalje časa. Menda nič drugega, nego da ima Družmirje premalo naročnikov na »Slov. Gospodar«. Vendar pa Družmirčani tudi radi čitajo časnike, to je resnica. Pa kakšne, moram še tudi povedati! Ej, kakšne? Seveda »Štajerca«. Ker je bilo letos bolj deževno in mokro vreme, utihotapila se je ptujka giftna krota skoro po celi vasi, kjer pridno opravlja svoj Judežev posel. Našel se je celo človek, ki gre od hiše do hiše, rekoč: Prijatelji, prebirajmo »Štajerca«, kajti vsi smo Štajerci in list, kateri se je rodil v Ptuj, je naša luč (Ha-ha!) Da, le verujte njemu in hodite za njegovo lučjo, pripeljala vas bode v temni noči v gozd, kjer bode pred breznom ugasnila, in vi boste drug za drugim telebnili v prepad. Sosedje, dajmo slovo ob novem letu listu nemških kramarjev in advokatov ter si naročimo liste, kateri so pravi prijatelji slovenskega kmeta!

Iz Konjiškega okraja. (Lažnjivost »Slovensk. Naroda«.) V zadnji številki je pojasnil »Slov. Gospodar«, kako nesramno je napadal »Slov. Narod« poslanca Žičkarja. V dotični številki trdi »Slovenski Narod«, da je naša duhovščina vsilila ljudem Žičkarja za poslanca. Kako iz trte izvita je ta trditev, naj pojasnuje sledeče. V Konjicah se je vršila 3. januarja 1901, kakor tudi drugod na Štajerskem, volitev poslanca za V. volilno skupino. Zbralo se je k volitvi v Konjicah 44 volilnih mož; med njimi ni bilo niti jednega duhovnika ne. Od teh 44 glasov je dobil g. Žičkar 31 glasov, g. Hribar 4 glase, Visenjak 1 glas in Čobal 8 glasov. Sodite zdaj sami: ali je bilo sploh mogoče, da bi bili duhovniki onim eden in tri-

deseterim volilnim možem vsilili Žičkarja za poslanca, ko niti eden duhovnik zraven ni bil. Ali ne smeši «Slov. Narod» s svojimi neumnimi trditvami samega sebe?

Slov. Gradec. (Blagoslovljenje nemške sole.) Naši hajlovci so se vsi hripavi od zadnje nedelje, ko se je blagoslovila slovenjegraška ponemčevalnica. Toliko praske in kričanja v naši dolini že dolgo ni bilo. Pa čeprav je največja zmožnost naših hajlovcev ne v glavi ampak v krepkih pljučah, vendar sami bi ne mogli napolniti naše doline s svojim vriskom. Zato so si naročili iz vseh štirih vetrov sveta pomagache. Dobro znamenje je, da naši Nemci ne morejo sami narediti nobene večje slavnosti, ker jih je premalo, ampak morajo za vsaki slučaj v druge kraje iti na posodo prosit. V Slovenjigradec so prišli ob tej priliki tudi isti gospod, o katerem je dolgouhi »Štajerc« trdil, da so na shodu v Mariboru rekli, da »slovenski kmet ni pošten.« Iz tega se razvidi, kaki prijatelji slovenskega kmeta so bili zadnjo nedeljo v Slov. gradu vkup zbrani.

O nalogi nemške sole se je veliko govorilo. Kot glavni namen nemške sole se je naglašalo, da mora otroke v nemškem duhu vzgojevati. Prvo torej ni, da se otroci mnogo naučijo in dobro vzgojijo, ampak da postanejo zagrizeni Nemci in nemskutarji. Stariši, pred tako solo pozor!

Cerkvene zadeve.

Prvi mučeniki 20. stoletja. Misijonski časnik «The Annals of the Propagation of the Faith» piše: »Prvič v tem stoletju se je prelivala krščanska kri zaradi sv. vere v provinciji Maranhao, meječi ob provinciji Amazon in Para v Braziliji. V gorenjem Alegru več milij od Bara du Corda so sezidali nekateri italijanski kapucini, duhovniki in bratje, priprost samostan in šolo za spreobrnitev in vzgojo indijanskih otrok. Misijonarji so se preživljali z obdelovanjem polja in živeli v najlepšem miru z divjaki - rudečkožci, tudi so že krstili več odraslih Indijancev. Kar se je nezaupnost polastila divjakov. Nekateri izmed njih so razstrosili lažljivo vest, da menihi le zato vzgajajo indijanske otroke, da jih pozneje prodajajo v tuje dežele. To je razburilo Indijance do skrajnosti. Tolpe divjakov so oborožene z noži in puškami, naškočile cerkev in samostan in neusmiljeno pomorile misijonarje in katekumene. Potem so krvoločneži zažgali gospodarska poslopja in napadli hiše in kmetije krščanskih Indijancev. Pomorili so cele družine. Andrej Karol de Oliveira, v čegar hiši je bilo zbranih 28 kristijanov, je težko ranjen pribežal v Barra in prinesel žalostno poročilo, da so na najgrozovitejši način umorili njegovo ženo in otroke in vse, ki so bili v njegovi hiši. Kakor hitro so oblasti zvedele o tem mesarskem klanju, so takoj odposlale oddelek vojakov pod poveljstvom kapitana Tomaža Vierra Passos na lice mesta. Dospevši v Alto Alegre, se je pokazal grozovit prizor. Cerkev, samostan in šola so bili nastlani z mrličmi, mlake krvi so bile videti povsod in divji Indijani so ropali in onečastovali mrtva trupla krščanskih mučnikov. Kapitan Passos je takoj ukazal streljati na divjake, a v istem trenutku je pridrla iz gozda množica oboroženih Indijancev. Začel se je boj, a poveljnik Passos je takoj spoznal, da se ne more ustavljati veliko močnejšemu sovražniku in se je umaknil nazaj. V petih minutah so bili stitje njegovi vojaki ubiti in enajst ranjenih. Napad na cerkev so pripravili divjaki s satansko zlobnostjo. Izvršili so ga v času, ko se je darovala sveta maša, in sicer v najsvetejšem trenutku, pri povzdigovanju. Nihče ni slutil nevarnosti, ko so se vsule kroglice kakor toča na uboge kristjane klečeče pred oltarjem. Kapitan Passos ceni število umorjenih kristjanov na dvesto. «Slov. List».

Cerkev Matere Milosti v Mariboru. Kako je kaj z našo Marijino cerkvijo v Ma-

riboru? Ali še obstoji Marijina družba za zidanje cerkve in še prinašajo družniki svoje milodare za cerkev Matere Milosti? Tako nas povprašujejo naši dobrotniki od mnogih strani. Odgovorimo, da kmalu naročimo novi oltar in novi krasni prestol za čudodelno podobo Matere Milosti, ki bodeta primerna mogočni stavbi in slikariji cele cerkve. Ker so nekateri družniki zaostali se svojimi milodari, ki znašajo blizu 120.000 K in še smo vrhu tega zmiraj dolžni 80.000 K, nam še ni bilo mogoče naročiti novega oltarja in prestola za čudodelno podobo. Prosimo tedaj naše družnike in dobrotnike, naj zopet začnejo, ko to preberejo; saj se njim ni treba ozirati na izostale milodare v pretečenih letih! Zadovoljni smo, če nas le zanprej ne pozabijo in ne zapustijo. Nove družnike še vedno radi sprejemamo. — Frančiškanski samostan v Mariboru, 6. novembra 1901. P. Filip Benicij Perc, gvardijan. P. Kalist Heric, župni upravitelj in predsednik Marijine družbe.

Cven pri Ljutomeru. Naša cerkev v Ljutomeru, katera je bila letošnje leto vsled požara hudo poškodovana, je spet prenovljena. Slikar Horvat iz Gornje Radgone je res opravil svoje delo čedno in prav okusno, za kar mu izrekamo tukaj našo pohvalo. Edino kar še nam manjka, so orglje, kjer se je požar vnel in potem tudi drugo cerkveno spravo poprijel in deloma vničil. Pričakujemo da bodo orglje, katere so novo naročene, odgovarjale po svoji zvočnosti, natančnosti in prijetnosti glasov terjatvam našega časa.

Gospodarske stvari.

(Piše Ivan Vuk.)

Razložek med svežim in starim gnojem. Ako gnoj dalje časa leži, izpremeni se močno. Prej slamnati gnoj postane sešoma droben in masten. V svežem gnoju se še dobro pozna stelja, pozneje pa segnije vse skupaj v črno, špehasto tvarino. Pri tem se množina gnoja zmanjša; iz velikega kupa postane majhen kup gnoja. V kupu ležoč gnoj segnije s pomočjo zraka (kisika), toplote in vlažnosti. Pri tem razkroju se razvijajo poglavitve snovi: ogljikova kislina, ubežljivi amonijak in samočisti dušik; vse te snovi uhajajo v zrak, in sicer v toliko večji množini, kolikor slabše ravnamo z gnojem. Veliko samočistega dušika se napravlja posebno v tistem gnoju, kateri gnije v preveliki moči, kar vidimo največ pri nas. Z dušikom se izgubi najdragocenejša snov iz gnoja. Prestar gnoj je malo vrednej, ker je pust in prazen na redilnih snoveh. Ravno kar izkidan gnoj je pa preveč slamnat, nekako presurov za rabo. Od 100 kg svežega gnoja dobimo komaj polovico mastnega ali špehastega gnoja.

Kako je v obče ravnati s hlevskim gnojem? S hlevskim gnojem moramo tako ravnati, da se blato in scalnica dobro pomešata s steljo in da se gnoj čisto nič ne izgubi. Posebno lahko se nam izgubi dragocena gnojnica in pa ubežljive snovi, kakor n. pr. amonijak, samočisti dušik, tedaj tiste snovi, ki nastajajo pri gnitju, in katere so najvažnejše v gnoju, ker se po njih ravna vsa vrednost gnoja. — Pri tej priliki lahko rečem, da je hlevski gnoj ravno to za rastlino, kar seno za živino. Dobro posušeno sladko seno tekne vsaki živini, po dežu izprano in pokvarjeno pa ni dosti prida. Ravno to velja za hlevski gnoj. Dobro napravljen gnoj izda veliko, dočim ni dosti pomagano z gnojem, katerega je dež izpral, solnce prepekalo itd. V nobeni stvari ne grešijo naši gospodarji toliko, kakor pri gnoju, ker ga puščajo še sploh v nemar. Kamorkoli grem, povsod vidim, da se gnoj pušča v kupčkih, kakor se je zmetal na gnojišče in da se gnojnica odtega po potih in cestah, da človek skoraj iti ne more. Ker je scalnica posebno bogata na dušiku, je zaradi tega zelo važno gnojilo za rastline. Gnojilnica je pa še več vredna, ker ima v sebi tudi vse tiste snovi iz gnoja, katere je v sebi raztopila. Velika

škoda in napaka je tedaj, če gospodarji kupujejo razna gnojila, gnojnico pa puščajo odtekat z gnojišča. To je pač potrata v gospodarstvu, da je ni najti jednake. Žalibog, da naši gospodarji še sedaj tega ne izprevidijo, in da hodijo v veliko škodo še vedno po potu starokopitnosti. Ako se še jim tako prigo-varja in dokazuje, vse nič ne pomaga. Odgovor je vedno eden in isti: »Moj oče in dedek sta tako delala pa sta tudi gnojila, pa še bom jaz.« Radoveden sem, ali bo veljal zmiraj ta izgovor.

Sestava hlevskega gnoja. Hlevski gnoj obstoji iz blata, scalnice in stelje. Blato je bogato na fosforovi kislini, scalnica pa na dušiku in kaliju. Iz tega lahko vidimo, da dobimo le tedaj najboljši gnoj, ako mešamo blato s scalnico. Čim boljša je krma, katero dajemo živini, tem boljši je tudi gnoj. Slama in sploh premalo tečna krma daje slab gnoj.

Vrednost gnoja se ravna tudi po stelji. Steljo rabimo v prvi vrsti za to, da imajo živali snažno, suho in gorko ležišče, potrebujemo jo pa tudi za to, da se z njo pomeša gnoj in tako zlajša vso nadaljnjo ravnanje z gnojem. S steljo zboljšamo gnoj in povečamo njegovo množino. Važna je stelja tudi za to, ker vpije gnojnico in pomaga, da gnoj prehitro ne gnije.

Najboljša stelja je slama; ona popije največ gnojnice in daje gnoj, ki najbolje rahlja težko zemljo. Slami podobno steljo daje močvirna trava. Listje je že nekoliko slabše za nasteljo; kjer se pridela malo slame in še se ta porabi za krmo, škopo itd., tam so gospodarji prisiljeni, rabiti za nastil listje in druge stvari. Praproč je tudi dobra Zdrobljena šota — šotni drob — je prav dobra nastelja. Žaganje ni dosti prida, ker je trdo in se ne napije z gnojnico; zaradi tega tudi počasi gnije. Tudi mah ni dosti prida. Smrečje, brinje daje tudi slabo steljo, ki je porabna za težko zemljo. Nekateri porabijo za nastil tudi posušeni plevel; proti taki porabi ugovarjam, ker se s plevelnim gnojem »vedoma« seje plevel po njivah. V plevelu je najti več ali manj kaljivega semena, ki se z gnojem vred raztrosi po njivah. Čim boljša je stelja, temveč je vreden tudi gnoj.

V desetih meterskih centih gnoja nahajamo približno sledeče množine najvažnejših redilnih snovij: 4,2 kg dušika, 1,9 kg fosforove kisline in 5 kg kalija.

Redilne snovi so v gnoju deloma težko raztopne, tako da jih rastline ne morejo takoj porabiti. Zaraditega tudi vidimo, da izda hlevski gnoj za več let. Posebno ugodno vpliva hlevski gnoj tudi zaradi tega na rodovitnost zemlje, ker se napravlja iz njega črna prst, katera dobrodejno pomaga, da se težka zemlja rahlja, lažje ogreva i. t. d.

Koliko se izvozi vina iz Italije v Avstro-Ogrsko. Po izkazu uradne statistike se je l. 1898 iz Italije izpeljalo vina skupno 246 milijonov hektolitrov, a leta 1899 238 milijonov. Od izpeljanega vina je lani prišlo v Avstro-Ogrsko 123 milijonov hektolitrov, v osrednjo in južno Ameriko 0312, v Švico 0311 in v Nemčijo 0240 milijonov hektolitrov. Še več je dohajalo v našo monarhijo italijanskega vina primeroma lanske leto. Kajti l. 1899 se je vpeljalo do konca meseca sept. 844.537, a lani 956.585 hektolitrov. Skupno se je lani do novembra v Avstro-Ogrsko pripeljalo vina v sodih 977.377 hektolitrov, torej komaj 21.000 hektolitrov več kot samo iz Italije. Teh podatkov so lahko veseli žejni pivci, a žalostni posestniki domačih vinogradov, kateri morajo poleg visokih davkov drago plačevati delavce. Zdaj imamo zopet trgatev, in s skrbjo gledajo naši vinogradniki v bodočnost, če jim bo zopet toliko škode naredila tuja konkurenca. Zadnji čas je, da si s pravično trgovsko pogodbo varuje domači pridelek. Po »Slovenca«.

večna luč! — Provizorjem v Št. Petru v Savinjski dolini je imenovan č. gosp. Jakob Kranjc, ondodni kapelan. — Razpisana je župnija Sv. Petra v S. d. do 24. decembra.

Pri kvartanju umrl. V Studencih pri Mariboru je bila dne 10. t. m. v neki gostilni zbrana družba kvartašev, med njimi tudi 75 letni mizar Steiner. Ravno je dobil Steiner lepe kvarte, in ko si jih vredi, zmage gotov napove: Sto in durhmarš s pik asom! V tem ga zadene kap, zvrnil se je na stran in bil mrtev.

V Gaberju pri Pilštanju je zgorela kočarju Josipu Belincu štiriletna hčerkica. Na paši je naredil njej in njeni sestri ogenj ter potem odisel delat na njivo. Deklica je prišla preblizu ognja, obleka se je vnela, in dekllica je umrla vsled dobljenih opeklin.

V Selnici ob Dravi se je dne 10. t. m. blagoslovilo novo šolsko poslopje po preč. g. kanoniku in dekanu Jak. Bohincu iz Maribora. V imenu okrajnega šolskega sveta je bil navzoč g. nadzornik dr. Iv. Bezjak.

Pri Sv. Marjeti ob Pesnici je umrl bivši župan v Št. Lenartu v Slov. goricah v 75 letu svoje dobe.

Sv. Jurij ob Ščavnici. »Štajerca naročujes in mu dopisuješ!« Če sedaj komu v naši fari to poveš, poglej prej, po kateri poti boš srečno odnesel pete. G. Al. Slavič je dal, kakor ste že poročali, javno pri cerkvi oznaniti, da gre vsakega tožit, ki mu še kdaj to pové. In zdaj od istega časa vsi Jurijevčani skrbno tiščijo usta skupaj, da se bi jim ja ne ukradla iz ust kaka opomba o zvezi Slaviča in »Štajerca«. Naša fara je sedaj najbolj molčeča na Spodnještajerskem! Toda, gospod urednik, na uho Vam povem, da hodi sedaj neki zlobni duh po fari okoli. In ta zlobni duh šepče ljudem na ušesa, da ima g. Slavič vendar rad »Štajerca« in njegove nazore. Ta zlobni duh, kako je hudoben!

Iz drugih krajev.

Deželnozborske volitve na Goriškem. Društvo »Sloga« je prijavilo naslednje svoje kandidate, same vrle može: I. V kmečkih občinah, ki bodo volile v četrtak, 5. decembra: 1. za sodne okraje Tolmin, Bovec, Cerklje, Kobarid: dr. Anton Gregorčič, profesor bogoslovja in državni poslanec v Gorici, ter Ernest Klavžar, deželni uradnik v pokoju v Gorici; 2. za sodne okraje: Gorica (okolica), Ajdovščina in Kanal: Ivan Berbuč, profesor na c. kr. realni v Gorici, ter Blazij Grča, župnik v Šempasu; 3. za sodna okraje: Sežana in Komlen: dr. Jos. Abram, odvetnik v Gorici, ter Anton Černe, posestnik in župan v Tomaju. — II. V velikem posestvu, ki bo volilo v sredo, 11. decembra: Anton Jakonič, veleposestnik in zasebni uradnik v Gorici, Anton Klančič, veleposestnik in župan v Podgori, ter dr. Josip vitez Tonkli, veleposestnik in odvetnik v Gorici. — III. V trgih, ki bodo volili v soboto, 7. decembra, poizvedbe še niso povsem končane. Dosedanje izjave naših somišljenikov se glasijo za dr. Josipa viteza Tonklja. Ako ostanejo tržani pri tem in si izvolijo Tonklja za poslanca, potem ostane eno mesto v veleposestvu prazno, za katero objavi društvo provočasno novega kandidata.

Volitve na Hrvatskem je znala vlada voditi tako uzorno, da je madžaronstvo zmagalo na vsej črti. Hrvatska oporba si je priborila le 11. mandatov.

Poroka stoletnega ženina. V Alatri se je te dni oženil notar in mestni svetovalec Alviri po kratkem vdovčevanju, v starosti polnih sto let. Mati »mladega« ženina je doživela 105 let.

Upor kaznjencev. Iz Newyorka poročajo: V Leavenwoodu (Kanzas) se je uprlo 30 kaznjencev v ondodni kaznilnici. Vzeli so paznikom orožje, enega paznika usmrtili in dva ranili ter nato ušli. Konjenstvo je šlo za beguni, enega ubilo in jih več ranilo.

Kadilci, pozor! Miss Jane Vithomere v Chicago je tožila pred tamošnjim sodiščem svojega soproga, ker je prekršil zakonsko navado s tem, da po noči vstaja in kadi. In glejte, sodišče ga je obsodilo na ločitev zakona in na povrnitev sodnih stroškov.

Ameriški zdravniški honorar. Za brezuspešno zdravljenje Mac Kinleya zdravnik, ki so se mudili nekaj dni ob postelji nesrečnega predsednika ameriških združenih držav, niso računali nič manj nego — 100.000 dolarjev.

Darovi naroda italijanskega. O rojstvu princeze Jolande je narod v Rimu hotel izraziti svoje navdušenje s tem, da podari novorojenki krasno zibel. Zlatar, ki je izdelal to zibel, pa je tožil v pismu, objavljenem v časopisih, da ne more priti do — denarja, da je prejel le mal znesek tega, kar je imel tirjati, in da ne ve, kdo ga poplača. Stvar je vzbujala veliko nevoljo v najširših krogih in je slednjič, da odpravi to stvar s sveta, kralj sam moral poplačati glavni del stroškov za dar, poklonjen njegovi hčeri »od svobodnega navdušenja Rima.« Sicer pa so vladarji italijanski navajeni temu. Tako je bil n. pr. kralj Humbert prisiljen sam pokriti glavni del stroškov za spomenik, postavljen v Kvirinalu njegovemu dedu Karlu Albertu »iz javnih zbirk.« Istotako je moral on poplačati račun za javne ljudske veselice, prirejene povodom njegove srebrne poroke.

Eisenkolb in samostani. Vsenemški poslanec Eisenkolb je bil reven dijak. Podpirali so ga v dijaških letih dominikanci, ki so mu dajali hrano in druge potrebe. V zahvalo, da se je z redovniško podporo izsolal, zabavlja sedaj Eisenkolb samostanom. So pač vsi jednaki poštenjaki hujskači proti duhovnikom, naj se potem v žilah hujskačev pretaka slovenska ali nemška kri.

Kralj Edvard ima raka. Angleški kralj ima raka in pojde v januarju v San Remo zdraviti se. Tam se je zmanj zdravil tudi nemški cesar Friderik. Edvard bo stanoval v vili Cirio, kjer je ležal tudi Friderik. Tudi angleška kraljica Aleksandra je bolna in sicer bo menda do cela oglušela.

Ropar Musolino. Glasoviti italijanski zločinec Musolino je v rokah oblasti. In glejte ga! Sedaj je napravil dolgo ponižno prošnjo do italijanskega kralja, v kateri prosi za pomiloženje. V prošnji pravi, da on ni nikogar ubil iz hudobije ali z roparskim namenom, temveč le iz golega maščevanja do onih ljudi, ki so krivi, da je postal to, kar je sedaj. Musolino zaupa popolnoma v milost svojega kralja. Pred dvema letoma je bil še pošten mladenič. Potem pa je bil od strani župana iste vasi, kjer je bival, obdolžen, da je napravil neko hudobijo in obsodili so ga v 18 mesečno ječo. Ko je ljubica Musolinova — ki je bila zaslišana kakor priča — čula, da je nje ljubček obsojen, zgrudila se je v sodni dvorani na tla in bila je mrtva na licu mesta. Zadelo jo je kap. Ko je Musolino svojo strastno ljubljeno devojko videl mrtvo, zgrozil se je in prisegel smrt vsem onim, ki so ga — kakor je trdil — po krivem dolžili hudodelstva. In res je na grozen način spolnjeval storjeno obljubo. Malo časa potem, ko je bil obsojen v 18-mesečno ječo, je pobegnil iz iste. In bila je resnica, da je bil po nedolžnem obsojen, kajti pozneje se je pojasnilo, kdo je kriv istega zločina, radi katerega je bil Musolino obdolžen. A bilo je prepozno, ker Musolino se je že maščeval na županu; tega so namreč našli nekega jutra nekje blizu njegove vasi — ustreljenega. Potem je Musolino ubil vsakogar, ki se mu je hotel staviti na pot. In tako so neki zlobni ljudje iz poštenega in delavnega mladeniča naredili največjega tolovaja v Evropi. — Rimski listi poročajo, da je lov na Musolina stal italijansko vlado okoli en milijon lir.

Društvene zadeve.

Športno društvo Maribor. V soboto dne 16. novembra t. l. ob 8. uri zvečer se

vrši v Narodnem domu občni zbor »Športnega društva Maribor« se sledečim vspremem: 1. Pozdrav predsednika. 2. Poročilo tajnika in blagajnika. 3. Volitev predsednika in novega odbora. 4. Slučajnost. — Udje Športnega društva se opozarjajo, da se mnogo-brojno udeležijo zborovanja.

Slovensko politično društvo v Mariboru bi moralo imeti dne 13. t. m. občni zbor, a ga ni imelo, ker je bilo premalo udov navzočih. Zbor se skliče še enkrat v mesecu decembru.

Za dijaško kuhinjo v Mariboru je daroval g. dr. Franjo Rosina 10 K namesto venca na grob g. kontrolorja J. Ivančiča v Ljutomeru. Nadalje so darovali gg. profesor Zidanšek 20 K, dekan Gaberc 100 K, Zafošnik iz Cirkovec eno vrečo krompirja, župnik Zmazek 250 K, kapelan Muršič 2 K, Tomaž Ješovnik 2 K, prof. Koprivšek 10 K, tamburaški zbor v Vuhredu 20 K, profesor Vreže 20 K, neimenovan 2 K, župnik Selih 10 K, kanonik Hajšek 10 K, neimenovan 5 K, kaplan Vozlič 15 K. Hvala! Nujno prosimo rodoljube, da podpirajo dijaško kuhinjo z mnogimi darovi. Spominjajte se naše mladine ob vsaki priliki.

Čč. gg. adoratores v lavant. skofiji naj svoje »libellos adorationis« zanaprej pošiljajo sedajnemu spiritalu v Maribor.

Občni zbor »Narodne čitalnice v Celju« vrši se dne 22. novembra 1901 ob 8. uri zvečer v društvenih prostorih.

Anton Foersterjeve »Cecilije« je pošel sedaj tudi drugi del in se torej ne more več naročevati. Družba sv. Mohorja bo priskrbela pa ponatisek tudi tega dela, in sicer s popravljenim besedilom itd., da se bo ponatisek drugega dela ujemal s ponatiskom prvega. — Ponatis »Cecilije I. del« pa je zdaj dobiti v družbeni tiskarni. Najboljše je, da se pri naročilih pošlje denar takoj z naročilom. Kdor je to knjigo naročil, a denarja še ni poslal, naj to stori sedaj, in se mu potem takoj dopošlje. »Cecilije I. del« velja: za ude broširan iztis 1 krono, v prt vezan 1 krono 80 vin., v polusnje 2 kroni. Za neude in po knjigarnah broširan iztis 1 krono 40 vin., v prt vezan 2 kroni 20 vin., v polusnje 2 kroni 40 vin. Poštneine je za posamezne pošiljatve plačati 30 vinarjev.

V Konjicah ima tamošnje »Katol. pol. društvo« v nedeljo dne 17. t. m. ob 3. uri pop. izvanreden občni zbor. Prijatelji, kakor udje tega društva, so prav prijazno povabljeni na zbor! — Poročal bo g. državni poslanec Žičkar. Odbor.

Pevsko društvo Braslovče priredi 24. t. m. v nedeljo popoldan ob 3. uri v gostilni gospoda Vinko Brišnik-a svoj XI. občni zbor. Spored: 1. Pozdrav; 2. Poročilo tajnika in blagajnika; 3. Vpisovanje novih udov; 4. Volitev odbora; 5. Razni nasveti. Kar se tiče 3. točke v sporedu, zaradi vpisovanja novih udov, naj bi vsakdo, ki ima pevske zmožnosti, smatral za sveto svojo narodno dolžnost, biti član našega društva. Živa zavest te narodne dolžnosti mora vsakemu vzbuditi goreče navdušenje za stvar in pravo veselje do požrtvovalnega truda. — Po sporedu petje moškega in mešanega zbora in prosta zabava.

Bralno društvo v Tinjah bo imelo v nedeljo dne 24. novembra svoje glavno zborovanje. Vspremem: 1. Poročilo o delovanju društva; 2. Poročilo blagajnika; 3. Volitev novega odbora; 4. Nasveti. — Po zborovanju prosta zabava.

Pri Sv. Benediktu v Slov. gor. priredi bralno društvo občni zbor in veliko poučno veselico s petjem, govorom in gledališkimi igrami. Igralo se bo: Vošnjakova: »Ne vdamo se!« in »Sv. Neža« in če bodo le mogli, igrali bodo še posebej naši vrli mladeniči prelepo igro »Sanje«. Slavnostni govor pa bo govoril slavni govornik in veliki prijatelj slovenskih mladeničev gosp. kaplan Gomilšek, sedaj pri Sv. Barbari. Gledalski oder se dela nov, igralci že znajo svoje